

armastaja ja oli jo kõlm fooli oma valda osutand ning iga foolmeistriile hea platata maad ilma rendita päruskaa annud. Ta linnelinnne wies sündimise pääw oli t'ale üena isearalik ja et walla peremeched t'ale uisuguse ilusa kringi wiisid, see rõõmustas teda kõige enam, seepärast lubas ta siis selle päeva malediisets wallale ühe suurema fooli osutada ja selle tarvis wallale kuuepäeva maad päriseks kinfida. Walla peremeched tänasid ja olid uisuguse suure ja hea kringi üle rõõmsad.

Kasta pärast oli uns toolimaja valmis ja õnnis foolmeister M. Sõnajalg valiti foolmeistrile. — Õga üts, kes teda tunnis, teab et ta wa õnnis mitte ütspäini fooli keelt ei rääkind ja seepärast tolme mehe hinna maljus, waid et ta sihes mehine põlsumees ning tubli aednil oli. Seepärast ei osutand ta siis omale mitte ütspäini ilusa viljapuu aea, waid sõttitas omale ta ühes punoolsi aedo, ja see oli walla rohwale väga tasulit, kest naad hakkasid kest ajast ta enam oma maripuu aedade eest hoolt landma ja mõned osutasid ta

hoopis uned aead ja said omal ajal neist palju kašu.

Õnnis foolmeister Sõnajalg oli omal ajal ta faunis lusbiga tarjust sõönnud, übuna et ta siis ta mitte ütspäini oma armas ema keelos lapji ei wöind õpetada, waid ta teistes keeltes õpetada wöis. Seepärast olid siis mõned jõnkamad peremeched, kõrki papad ja mõisa mehed teda palunud juwel ta fooli pidada, kest neile olla liun wäga kaugel ja loesti raha lassid. —

Õnnis Sõnajalg arwas ta, et tüki latalümmend poiesi on jo teada, juba nendega massab hakkata, ning alustas tööd. —

„Ühel sügisel ajal, hommiku enne soli“ — übuna jutustas mille üts seal toolis tänu mees — „üles meie foolmeister turwa näuga solipoide peale waadates, et ta ilusas marjapuu aea mitu noort õmpuud minewal ööl õnutest puhtaks tehitud.“ — „Ei need warastud õunad,“ — „üles foolmeister sulma weega“ — „et kui ühe punoone test mul kõige enam kahju on, kest et ešimeest naestat wilja kaudis ja ma just selle punu õnutest